

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrová, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **A. P.**, nar. X
bytem K. 57/16, X P.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2019, č. j. 4278/19/5100-41456-712736

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 8. 2018, č. j. 1699833/18/3106-70462-803549, kterým byl žalobce jakožto nabyvatel

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

vlastnického práva k převáděné nemovitosti vyzván k zaplacení nedoplatku na dani z nabytí nemovitých věcí ve výši 97 200 Kč za poplatníka E. E., s. r. o. (dále jen „daňový subjekt“), tj. z titulu ručení podle § 171 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) ve spojení s § 41 odst. 2 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření“), ve znění účinném ke dni 18. 12. 2015, kdy nastaly právní účinky vkladu vlastnického práva žalobce do katastru nemovitostí.

B. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce včas podanou žalobou požadoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní body soud stručně shrnuje takto:

Žalovaný nesprávně pochopil odvolání. Žalobce v odvolání nevytýkal pouze to, že správce daně nesplnil podmínky pro vydání ručitelské výzvy, neboť měl úhradu nedoplatku primárně požadovat po jednateli daňového subjektu, nýbrž spatřoval postup správce daně nezákonným v tom směru, že správce daně nezjistil majetkovou situaci daňového subjektu a další okolnosti významné pro závěr, že vymáhání po daňovém subjektu bylo prokazatelně bezvýsledné;

Správce daně porušil zásadu rychlosti řízení. Ačkoli vyrozuměl daňový subjekt o existenci daňového nedoplatku již 19. 11. 2016, teprve 12. 4. 2017 rozhodl o zřízení zástavního práva k nemovitostem, které však byly již dne 10. 3. 2017 postiženy exekučním příkazem. Pokud by správce daně zjistil vlastnictví nemovitostí dříve, mohl exekuci realizovat sám, nemusely být uspokojeny náklady exekuce, a tudíž mohlo dojít k částečné úhradě daňového nedoplatku;

Správce daně měl posoudit zástavní smlouvu uzavřenou dne 8. 3. 2016 mezi jednatelem daňového subjektu, M. H., jakožto fyzickou osobou, a R. H., na jejímž základě bylo zapsáno zástavní právo k nemovitosti ve vlastnictví třetí osoby (daňového subjektu) bez jejího souhlasu (za což byl M. H. odsouzen trestním příkazem ze dne 16. 7. 2018), jako absolutně neplatnou dle § 1343 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, domoci se určení její neplatnosti u soudu, pak provést daňovou exekuci a dosáhnout úhrady daňového nedoplatku;

Správce daně měl uplatnit vůči M. H. nárok na úhradu daňového nedoplatku z titulu náhrady škody vzniklé žalobci (§ 2910 a § 2952 občanského zákoníku), nikoliv z titulu ručení. Pro posouzení věci tudíž nebylo relevantní porovnat speciální úpravu ručení v daňových předpisech a v občanském zákoníku, jak nesprávně dovodil žalovaný.

3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Dle žalovaného bylo vymáhání nedoplatku bezvýsledné nikoliv z důvodu žalobcem tvrzeného nedodržení zásady rychlosti, nýbrž z důvodu, že majetek daňového subjektu nepostačoval ani na úhradu pohledávky dříve zajištěného věřitele. Z obsahu spisu je dle žalovaného zřejmé, že správce daně přistoupil k zajištění úhrady a následnému vymáhání splatné daně bez prodlení. Dále žalovaný uvedl, že si správce daně není povinen činit předběžný úsudek o platnosti právních jednání soukromých osob, ani domáhat se určení jejich neplatnosti soudem. Z dostupných informací neplynula žádná indicie svědčící o tom, že by v katastru nemovitostí zapsaná zástavní smlouva měla být absolutně neplatnou, a nadto z jejího obsahu vyplývá, že ji M. H. uzavíral jako jednatel daňového subjektu. Zahájení trestního

stíhání jednatele daňového subjektu není skutečností rozhodnou pro správné stanovení a placení daně dle § 78 odst. 3 písm. b) daňového řádu, a tudíž není správcem daně při vymáhání nedoplatků zjišťována. Závěrem žalovaný uvedl, že ručitelská povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí je veřejnoprávní povahy, a tudíž je její převod na jiného vyloučen.

C. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Smyslem a účelem existence institutu ručení v daňovém řádu je zajištění splnění veřejnoprávní povinnosti platit daně jinou osobou namísto daňového dlužníka, který daň nezaplatil. Hmotněprávní podmínky pro vznik institutu ručení v daňovém právu stanoví zvláštní zákony, které zakládají postavení ručitele konkrétní osobě a určují i rozsah jejího ručitelského závazku. V projednávané věci byl hmotněprávním důvodem pro vznik ručení žalobcem, jakožto nabyvatelem nemovitosti, § 41 odst. 2 zákonného opatření, ve znění platném do 31. 10. 2016, neboť právní účinky vkladu vlastnického práva žalobce do katastru nemovitostí nastaly dne 18. 12. 2015. Jednalo se tedy o případ, kdy k nabytí vlastnického práva k nemovité věci došlo na základě kupní smlouvy mezi daňovým subjektem jako prodávajícím a žalobcem jako kupujícím a tito se ve smlouvě nedohodli, že je poplatníkem daně nabyvatel. Nabyvateli tudíž náleželo postavení ručitele za zaplacení daně převodcem, jakožto poplatníkem. Procesní podmínky vzniku povinnosti ručitele zaplatit za daňový subjekt daňový nedoplatek pak vyplývají z § 171 odst. 1 a 3 daňového řádu a jsou jimi (1) neuhrazení daňového nedoplatku daňovým subjektem, (2) bezvýsledné upomenutí daňového subjektu o úhradu nedoplatku, (3) neuhrazení nedoplatku ani při vymáhání na daňovém subjektu (což lze alternativně nahradit zjištěním, že by takové vymáhání bylo prokazatelně bezvýsledné), a dále (4) oznámení (doručení) písemné výzvy ručiteli, v níž mu správce daně sdělí stanovenou daň a vyzve jej k úhradě nedoplatku ve stanovené lhůtě s tím, že přílohou výzvy je kopie rozhodnutí o stanovení daně. Výzva ručiteli přitom musí být vydána a nabýt právní moci ve lhůtě pro stanovení daně (§ 148 daňového řádu). Krajský soud zdůrazňuje, že zákonodárce ve vztahu k daňovému ručení založil přísnější podmínky pro možnost domoci se plnění na ručiteli, než jsou podmínky u soukromoprávního ručení, kde je tradičním předpokladem povinnosti ručitele plnit pouze to, že dlužník nesplnil, ačkoliv byl k tomu věřitelem písemně vyzván (srov. § 2021 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Smyslem takového pojetí je bezpochyby poskytnutí větší ochrany daňovému ručiteli, který se stává ručitelem přímo ze zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 22/2010-44, nebo ze dne 6. 3. 2014, č. j. 1 Afs 3/2014-31, bod [21]).
6. K prvému žalobnímu bodu krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce v úvodu odvolání proti platebnímu výměru ocitoval § 41 odst. 2 zákonného opatření a obecně konstatoval, že správce daně nezjistil majetkovou situaci daňového subjektu a další významné okolnosti v rozsahu nezbytném pro závěr o prokazatelné bezvýslednosti vymáhání daňového nedoplatku po daňovém subjektu. Konkrétně pak namítal, že M. H. zřídil zástavní právo k nemovitostem ve vlastnictví daňového subjektu ve prospěch věřitele R. H. neoprávněně (bez vědomí dalších dvou společníků), kvůli čemuž bylo vůči němu

zahájeno trestní stíhání, neboť tím daňový subjekt poškodil. Pokud by k tomuto jednání M. H. nedošlo, byl by dle žalobce daňový nedoplatek alespoň částečně v exekuci uspokojen. Z této skutečnosti pak žalobce dovodil, že měl správce daně svůj nárok primárně uplatnit právě proti M. H., neboť vznik daňového nedoplatku je v příčinné souvislosti s jeho trestněprávním jednáním, což opíral o § 159 odst. 3 a § 2952 občanského zákoníku.

7. Z odst. 25 žalobou napadeného odvolání vyplývá, že žalovaný interpretoval odvolání žalobce zcela v souladu s jeho obsahem. Obecnou námitku, že správce daně nezjistil v dostatečném rozsahu majetkovou situaci daňového subjektu, žalobce nijak nekonkretizoval. Žalovaný proto v odst. 37 až 42 napadeného rozhodnutí popsal, že správce daně daňový subjekt nejprve k úhradě nedoplatku upomenul a následně provedl ke zjištění příjmů a majetku daňového subjektu rozsáhlé šetření, při němž zjistil, že daňový subjekt nemá bankovní účet ani nevlastní vozidlo a nereagoval na výzvu k podání prohlášení o majetku. Dále žalovaný konstatoval, že k jedinému zpeněžitelnému majetku daňového subjektu – nemovitostem v k. ú. P. – sice správce daně zřídil zástavní právo, následně nařídil daňovou exekuci jejich prodejem, a nakonec přihlásil daňovou pohledávku do dříve nařízené exekuce vedené soudním exekutorem, avšak z výtěžku z exekučního prodeje byly uspokojeny pouze náklady exekuce a částečně pohledávka 1. zástavního věřitele, jímž však správce daně nebyl. Žádnou konkrétní námitku zpochybňující úplnost zjištění správce daně žalobce v odvolání neuplatnil, neuvedl, které významné zjištění správce daně neučinil, či kterou majetkovou hodnotu daňového subjektu opomněl. Konkrétně namítal žalobce pouze neoprávněnost zřízení smluvního zástavního práva M. H. a povinnost správce daně vyžadovat úhradu daňového nedoplatku po této osobě, na což žalovaný na str. 7 rozhodnutí reagoval. Námitka nesprávného pochopení odvolání je tudíž lichá.
8. Krajský soud rovněž podotýká, že žalobce v žalobě zaměňuje situaci, kdy nedoplatek není uhrazen ani při vymáhání na daňovém subjektu, s případem, kdy správce daně k vymáhání nedoplatku po daňovém subjektu vůbec nepřistoupí, neboť je (předem) zřejmé, že by takové vymáhání bylo prokazatelně bezvýsledné. V posuzované věci totiž správce daně ani žalovaný neučinili apriorní závěr o prokazatelné bezvýslednosti vymáhání, nýbrž uvedli, že k vymáhání nedoplatku po daňovém subjektu došlo, avšak bezúspěšně.
9. Přisvědčit nelze ani námitce porušení zásady rychlosti řízení, vyjádřené v § 7 odst. 1 daňového řádu tak, že *správce daně postupuje bez zbytečných průtahů*. Zásada rychlosti se nevztahuje jen na daňové řízení v úzkém slova smyslu, ale i na jakékoliv jiné postupy správce daně v tomto řízení i mimo něj. Daňový řád často stanoví pro úkony správce daně lhůty v kalendářních nebo pracovních dnech, v měsících nebo i letech, popř. lhůty vyjadřuje pojmy jako např. „bezodkladně“ či „neprodleně“. V případě placení daní však § 160 daňového řádu stanoví toliko nejzazší lhůtu, v níž lze daňový nedoplatek vymáhat, aniž by uvedl, kdy po splatnosti daně musí správce daně k vymáhání přistoupit.
10. Z obsahu platebního výměru ze dne 8. 9. 2016, č. j. 1677182/16/3106-70462-803549 soud zjistil, že splatnost vyměřené daně nastala 15. dnem ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru, tj. dne 3. 11. 2016. Z obsahu správního spisu dále soud zjistil, že správce daně následně dne 16. 11. 2016 vyrozuměl daňový subjekt o výši nedoplatku a vyzval jej k jeho úhradě, poté obeslal peněžní ústavy s dotazy na existenci a stav účtů daňového subjektu a bezvýsledně pátral též v evidenci vozidel. Dne 11. 4. 2017 správce daně zjistil, že daňový subjekt vlastní nemovitosti, a tudíž následující den vydal rozhodnutí

o zřízení zástavního práva k nim. Povinnost správce daně zajistit nedoplatek daně zřízením zástavního práva k nemovitosti daňového subjektu bezodkladně po marném uplynutí lhůty ke splatnosti daně nelze z daňového řádu dovodit. Dále správce daně zjistil, že již dne 2. 3. 2017 zahájil na majetek daňového subjektu exekuci soudní exekutor JUDr. P. K., který dne 10. 3. 2017 vydal exekuční příkaz k prodeji nemovitých věcí daňového subjektu. Dne 9. 10. 2017 nařídil správce daně také daňovou exekuci prodejem nemovitostí daňového subjektu poté, co daňový subjekt nezareagoval na výzvu k podání prohlášení o majetku, avšak s ohledem na skutečnost, že soudní exekutor pokračoval v jím dříve nařízené exekuci a vydal dražební vyhlášku, přihlásil správce daně dne 28. 6. 2018 daňové pohledávky do uvedené exekuce. Úkony správce směřující k vymožení nedoplatku daně tedy zjevně probíhaly v rychlém a logickém sledu.

11. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že ke dni 9. 3. 2016 bylo k nemovitostem daňového subjektu v k. ú. P. zřízeno smluvní zástavní právo k zajištění pohledávky věřitele R. H. Vklad vlastnického práva žalobce do katastru nemovitostí byl proveden dne 19. 1. 2016, a tudíž dle § 32 zákonného opatření byl daňový subjekt povinen podat daňové přiznání do 2. 5. 2016, což byl v souladu s § 135 odst. 3 daňového řádu také den splatnosti předmětné daně. Jelikož daňový subjekt daňové tvrzení nepodal, byla daň stanovena podle pomůcek a vyměřena mu výše uvedeným platebním výměrem, na jehož základě se stal daňový nedoplatek splatným v náhradní lhůtě dne 3. 11. 2016. Exekuci prodejem předmětných nemovitostí provedl soudní exekutor JUDr. K. k vymožení pohledávky oprávněného i. E., s. r. o. ve výši 18 957,08 Kč s příslušenstvím. Z obsahu usnesení o provedeném rozvrhovém jednání ze dne 15. 8. 2018, č. j. 137Ex 2596/17-83 soud zjistil, že rozdělovanou podstatu tvořilo pouze nejvyšší podání v dražbě ve výši 400 000 Kč. Podle § 337 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších přepisů (dále jen „o. s. ř.“) jsou pohledávky za dlužníkem uspořádány do skupin a podle těchto skupin se postupně uspokojují. Soudní exekutor proto v souladu s § 337c odst. 1 písm. a) o. s. ř. uspokojil prvně pohledávku 1. skupiny, a to náklady exekučního řízení ve výši 75 502 Kč, a dále (při neexistenci jiné pohledávky 1. skupiny a pohledávek 2. a 3. skupiny) uspokojoval v souladu s § 337c odst. 1 písm. d) o. s. ř. pohledávky 4. skupiny. Jelikož bylo těchto pohledávek 5, uspokojoval je soudní exekutor v souladu s § 337c odst. 2 o. s. ř. podle pořadí. První náleželo v souladu s § 337c odst. 5 písm. d) o. s. ř. pohledávce věřitele R. H. s datem vzniku zástavního práva 9. 3. 2016, druhá byla pohledávka oprávněného s rozhodným datem 9. 2. 2017, pohledávka státu (reprezentovaného správcem daně) byla v pořadí až třetí s rozhodným datem 12. 4. 2017, tj. datem vzniku zástavního práva správce daně. Pohledávka R. H. činila 905 241,95 Kč s příslušenstvím, z nichž bylo uspokojeno 324 498 Kč, zbylá část této pohledávky, ani žádná další z pohledávek 4. skupiny nemohly být s ohledem na nedostatečnou výši rozdělované podstaty uspokojeny.
12. K námitce žalobce, že by došlo k alespoň částečné úhradě vymáhaného daňového nedoplatku, pokud by exekuci provedl správce daně, krajský soud uvádí, že správce daně by při uspokojování pohledávek z výtěžku dražby postupoval podle § 229 odst. 1 daňového řádu, jež mu ukládá uspokojit prvně exekuční náklady, a následně ostatní pohledávky podle jejich pořadí, přičemž pro pořadí je podle § 229 odst. 2 písm. a) daňového řádu u daňové pohledávky, pro kterou je nařízena daňová exekuce, rozhodující den vydání exekučního příkazu, a u pohledávky zajištěné zástavním právem podle § 229 odst. 2 písm. c) daňového řádu den vzniku zástavního práva. I v případě daňové exekuce přitom platí, že pohledávka je uspokojována až poté, co je zcela uspokojena pohledávka

s lepším pořadím. S ohledem na skutečnost, že zástavní právo ve prospěch věřitele R. H. vzniklo již dne 9. 3. 2016, zatímco exekuční příkaz byl správcem daně vydán až dne 9. 10. 2017, byla by i v případě daňové exekuce uspokojována pohledávka R. H. před daňovou pohledávkou státu. Ačkoli by byly náklady daňové exekuce jistě nižší než náklady soudního exekutora, na uspokojení daňového nedoplatku daňového subjektu by tato skutečnost neměla žádný vliv, toliko by možná došlo k uspokojení věřitele R. H. ve větším rozsahu. Dosáhnout lepšího pořadí zástavního práva správce daně oproti zástavnímu právu ve prospěch R. H. nebylo ani při seberyhlejším postupu správce daně možné, neboť zástavní právo ve prospěch R. H. vzniklo před splatností neuhrazené daně z nabytí nemovitosti, tj. před 2. 5. 2016. Vymahatelný se pak stal daňový nedoplatek až dne 3. 11. 2016.

13. Lze proto uzavřít, že ani dřívější aktivita správce daně směřující k postižení nemovitostí daňového subjektu nemohla vést k vymožení sebemenší částky k úhradě předmětného nedoplatku, a že pro vymožení daňového nedoplatku bylo nerozhodné i to, zda exekuci prováděl správce daně, či soudní exekutor. Žalovaný tudíž ve vyjádření k žalobě správně uvedl, že jediným důvodem bezúspěšného vymáhání nedoplatku po daňovém subjektu byl nedostatek jeho majetku způsobilého svým zpeněžením nedoplatek uhradit, nikoli tvrzené porušení zásady rychlosti.
14. Procesní podmínky ručení, které soud shrnul v odst. 5 výše, byly v posuzované věci splněny, neboť nedoplatek daně nebyl uhrazen, daňový subjekt byl správcem daně o úhradu nedoplatku bezvýsledně upomenut a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání na daňovém subjektu způsoby uvedenými v § 175 odst. 1 daňového řádu, podle něhož může správce daně vymáhat *nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popřípadě jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo přihlásit jej do veřejné dražby*. Závěr o bezvýslednosti vymáhání nedoplatku po daňovém dlužníku musí být vždy podepřen důkazy o konkrétních krocích, které správce daně učinil při zjišťování dlužníkovy postižitelného majetku. V posuzované věci správce daně vedl daňovou exekuci a poté přihlásil nedoplatek do dražby realizované soudním exekutorem, přičemž správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr o nedostatečnosti majetku, ze kterého by bylo v přiměřené době možné reálně dosáhnout uspokojení (uhrazení) nedoplatku od přímého dlužníka, jelikož z jediného jeho zpeněžitelného majetku se daňový nedoplatek uhradit nepodařilo. Podmínky stanovené v § 171 odst. 3 daňového řádu tudíž byly kumulativně splněny a správce daně byl oprávněn se na ručitele obrátit.
15. V rozsudku ze dne 13. 8. 2015, č. j. 10 Afs 10/2015-46, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Subsidiaritu daňového ručitelství, stanovenou v § 171 odst. 3 daňového řádu z roku 2009, je nutno vykládat tak, že zahrnuje jen takové kroky ze strany správce daně, které jsou rozumné a přiměřené povaze daňově-právního vztahu.*“ Za takové kroky však dle názoru krajského soudu nelze považovat hodnocení platnosti zástavních smluv, na jejichž základě bylo zřízeno zástavní právo k nemovitostem daňového subjektu, a domáhání se určení neplatnosti těchto smluv (či spíše určení neexistence zástavního práva) u soudu, s cílem zajistit lepší pořadí daňové pohledávky při uspokojování z výtěžku rozdělované podstaty. Nutnost takového postupu správce daně by institut daňového ručitelství zcela paralyzovala. Podle § 336b odst. 4 písm. b) o. s. ř. sice soud, resp. soudní exekutor upozorní v dražební vyhlášce věřitele, že *mohou popřít přihlášené pohledávky co do jejich pravosti, výše, zařazení do skupiny a pořadí, a to nejpozději do 15 dnů ode dne zveřejnění*

oznámení podle § 336p odst. 1, což se v posuzované věci také stalo (viz dražební vyhláška ze dne 25. 8. 2018), avšak z možnosti takového postupu nelze konstruovat povinnost správce daně takový postup zvolit před vydáním výzvy daňovému ručiteli.

16. V posuzované věci nadto správce daně v době vymáhání nedoplatku po daňovém subjektu zjevně neměl k dispozici žádné informace, které by jej vůbec k závěru o tvrzené neplatnosti předmětné zástavní smlouvy mohly dovést. Podle § 78 odst. 3 písm. b) daňového řádu správce daně v rámci vyhledávací činnosti *zjišťuje údaje týkající se příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně*. Zjišťování, zda je či není člen statutárního orgánu daňového subjektu trestně stíhán, nelze za skutečnost rozhodnou pro placení daně označit. Správce daně tudíž v souladu se zákonem tyto skutečnosti při vymáhání daňového nedoplatku nezjišťoval. O trestním stíhání M. H. v souvislosti se zřízením zástavního práva k nemovitosti daňového subjektu ve prospěch R. H. k zajištění soukromé výpůjčky M. H. se tak správce daně zjevně dozvěděl až z odvolání žalobce ze dne 2. 10. 2018, tj. až po vydání rozvrhového usnesení soudním exekutorem (15. 8. 2018), kdy již nebylo možné poradí pohledávky R. H. popírat.
17. Zcela lichý je pak poslední žalobní bod, tj. žalobcem dovozovaná povinnost správce daně uplatnit nárok na úhradu daňového nedoplatku vůči jednateli daňového subjektu z titulu náhrady škody dle § 2910 a 2952 občanského zákoníku. Tuto námitku vznesl žalobce již v odvolání proti výzvě a žalovaný na ni v odst. 50 žalobou napadeného rozhodnutí přiléhavě reagoval. Krajský soud zcela souhlasí s žalovaným, že správce daně není v žádném případě oprávněn za žalobce v rámci vymáhání daňového nedoplatku vstupovat do občanskoprávních vztahů na místo žalobce. Má-li žalobce za to, že mu M. H. způsobil škodu, pak jedině žalobce je legitimován nárok na náhradu této škody vůči údajnému škůdci v občanském soudním řízení uplatnit. Transformace nároku správce daně (státu) na úhradu daňového nedoplatku od zákonného ručitele v nárok na náhradu škody vůči osobě, která svým jednáním mohla způsobit nevymahatelnost nedoplatku po přímém dlužníkovi, nemá jakoukoli oporu v zákoně.
18. Závěrem si krajský soud dovoluje poukázat na skutečnost, že žalobce měl možnost předejít negativním důsledkům zákonného ručení nabyvatele nemovitosti některým z nástrojů soukromého práva, a to např. dohodou smluvních stran kupní smlouvy o složení (části) kupní ceny do advokátní úschovy. Předmětné depozitum pak mohlo sloužit jako jistota k zaplacení daně z nabytí nemovitých věcí. K uvolnění částky odpovídající výši daně mohlo dojít teprve poté, co je podáno přiznání k dani finančnímu úřadu, a to přímo poukázáním na účet finančního úřadu. Tohoto preventivního a v praxi hojně využívaného opatření žalobce zjevně nevyužil.

D. Závěr a náhrada nákladů řízení

19. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 29. dubna 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu